

PROJEKT STANOWISKA RP

przygotowany w związku z art. 7 ustawy z dnia 8 października 2010 r.
o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem
Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395)

Dotyczy	<p>Wniosek dotyczący Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 648/2012, (UE) nr 575/2013 i (UE) 2017/1131 w zakresie środków mających na celu ograniczenie nadmiernych ekspozycji wobec kontrahentów centralnych z państw trzecich oraz zwiększenia efektywności unijnych rynków usług rozliczeniowych.</p> <p>Wniosek dotyczący Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2009/65/UE, 2013/36/UE i (UE) 2019/2034 w odniesieniu do sposobu traktowania ryzyka koncentracji z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych i ryzyka kontrahenta w przypadku rozliczanych centralnie transakcji na instrumentach pochodnych</p>
----------------	--

Data przekazania Polsce dokumentu przez instytucje UE	24 stycznia 2023 r.
--	---------------------

Sygnatura dokumentu	Komisja Europejska	COM(2022)697 COM(2022)698
	Numer międzyinstytucjonalny	2022/0403(COD) 2022/0404(COD)

Procedura decyzyjna	Zwykła procedura ustawodawcza
----------------------------	-------------------------------

Tryb głosowania w Radzie UE	Większość kwalifikowana
------------------------------------	-------------------------

Instytucja wiodąca	Ministerstwo Finansów
Instytucje współpracujące	Narodowy Bank Polski Komisja Nadzoru Finansowego
Data przyjęcia przez KSE	7 lutego 2023 r.

Cel projektu aktu prawnego

W dniu 7 grudnia 2022 r. Komisja Europejska zaprezentowała 3 inicjatywy legislacyjne umożliwiające dalszy rozwój unii rynków kapitałowych. Inicjatywy te zmierzają do ułatwienia dostępu do finansowania poprzez rynki zorganizowane dla przedsiębiorstw, w drodze zmniejszenia obciążeń administracyjnych¹; zharmonizowanie niektórych przepisów dotyczących niewypłacalności przedsiębiorstw w Unii Europejskiej, zwiększenie ich skuteczności i wspieranie inwestycji transgranicznych²; a także zwiększenie atrakcyjności i odporności unijnych usług rozliczeniowych, wspieranie otwartej strategicznej autonomii Unii oraz zachowanie stabilności finansowej.

Ten ostatni cel realizuje pakiet składający się z wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 648/2012, (UE) nr 575/2013 i (UE) 2017/1131 w zakresie środków mających na celu ograniczenie nadmiernych ekspozycji wobec kontrahentów centralnych z państw trzecich oraz zwiększenia efektywności unijnych rynków usług rozliczeniowych, oraz wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2009/65/UE, 2013/36/UE i (UE) 2019/2034 w odniesieniu do sposobu traktowania ryzyka koncentracji z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych i ryzyka kontrahenta w przypadku rozliczanych centralnie transakcji na instrumentach pochodnych.

Inicjatywa legislacyjna opiera się na istniejących przepisach regulujących zasady funkcjonowania kontrahentów centralnych i rynku instrumentów pochodnych w Unii Europejskiej i udoskonala te przepisy. Przeważająca część środków legislacyjnych znajduje się w ww. wniosku dotyczącym rozporządzenia, a zasadnicze znaczenie odgrywają zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji. Wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia towarzyszy ww. wniosek dotyczący dyrektywy, który wprowadza zmiany niezbędne z punktu widzenia zapewnienia spójności zmienianej dyrektywy ze zmienianym rozporządzeniem. W związku z tym oba wnioski należy rozpatrywać łącznie.

Najważniejszymi celami pakietu projektowanych zmian regulacyjnych jest:

- 1) uatrakcyjnienie unijnego systemu rozliczeniowego poprzez umożliwienie kontrahentom centralnym szybszego i łatwiejszego rozszerzania gamy produktów oraz poprzez dalsze zachęcanie uczestników rynku do prowadzenia rozliczeń w unijnych kontrahentach centralnych,
- 2) zwiększenie bezpieczeństwa i odporności unijnego systemu rozliczeniowego poprzez wzmocnienie unijnych ram nadzoru nad kontrahentami centralnymi, a także wprowadzenie rozwiązań stanowiących odpowiedź na wydarzenia ostatnich miesięcy na rynkach energii; oraz

---

¹ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (UE) 2017/1129, (UE) nr 596/2014 i (UE) nr 600/2014 w celu zwiększenia atrakcyjności rynków regulowanych w Unii i ułatwienia dostępu do kapitału małym i średnim przedsiębiorstwom; wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w celu zwiększenia atrakcyjności rynków regulowanych w Unii i ułatwienia dostępu do kapitału dla małych i średnich przedsiębiorstwa oraz uchylającej dyrektywę 2001/34/WE; oraz wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie akcji uprzywilejowanych co do głosu w spółkach ubiegających się o dopuszczenie do obrotu na rynku rozwoju MŚP.

² Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji pewnych aspektów prawa dotyczącego niewypłacalności.

- 3) ograniczenie nadmiernej ekspozycji uczestników rynku unijnego wobec kontrahentów centralnych z państw trzecich, w szczególności w odniesieniu do instrumentów pochodnych uznanych za instrumenty o charakterze systemowym.

Ponad dziesięcioletnia praktyka rynkowa wykazała, iż niektóre obszary obowiązujących ram nadzorczych, wprowadzonych rozporządzeniem 648/2012, są nadmiernie skomplikowane. W szczególności, stosowane przez organy nadzoru procedury zatwierdzania nowych działalności i produktów planowanych przez kontrahentów centralnych, a także zmian w ich modelach ryzyka, w wielu przypadkach są nieproporcjonalne względem znaczenia planowanej zmiany, i w efekcie niepotrzebnie długotrwałe. Opóźnienia procesów autoryzacyjnych skutkują wzrostem kosztów i ograniczeniem atrakcyjności kontrahentów centralnych z Unii Europejskiej. W rezultacie kontrahenci centralni z Unii mają ograniczoną zdolność przyciągania klientów nie tylko spoza jej granic, ale również klientów unijnych. Celem wniosku jest ograniczenie tych przeszkód w celu uatrakcyjnienia unijnego systemu rozliczeniowego.

Cel w postaci zwiększenia bezpieczeństwa i odporności unijnego systemu rozliczeniowego wiąże się z zamiarem wprowadzenia zmian stanowiących odpowiedź na wydarzenia ostatnich miesięcy na rynkach energii – problemów płynnościowych szeregu europejskich przedsiębiorstw energetycznych wykorzystujących rozliczane centralnie instrumenty pochodne, wynikających z pojawienia się wezwań do uzupełnienia depozytów zabezpieczających zawarte przez nich transakcje. Wydarzenia te wynikały z występującej w tym okresie skrajnej zmienności cen, i uwiarydliły one konieczność zwiększenia skuteczności rozporządzenia 648/2012 w taki sposób, aby ograniczyć ryzyko dla stabilności będące następstwem powtórzenia się podobnych wydarzeń w przyszłości. Zmiany wprowadzane projektem mają na celu umożliwienie przedsiębiorstwom wykorzystującym mechanizmy zabezpieczania przed ryzykiem, a w szczególności przedsiębiorstwom energetycznym, bezpieczne wykorzystanie instrumentów pochodnych rozliczanych centralnie. Rozwiązania regulacyjne zmierzają do umożliwienia przedsiębiorstwom lepszego zrozumienia przyszłego zapotrzebowania na płynność, co pozwoli im na skuteczniejsze zarządzanie tą płynnością. W ten sposób osiągnięty zostanie cel w postaci umożliwienia unijnym przedsiębiorstwom efektywnego i bezpiecznego zabezpieczania się przed ryzykiem, co sprzyjać będzie wsparciu unijnej gospodarki, chroniąc jednocześnie stabilność systemu rozliczeniowego.

W ciągu ostatnich 5 lat wielokrotnie formułowane były obawy dotyczące stabilności finansowej Unii Europejskiej, w kontekście ryzyka wynikającego z nadmiernej koncentracji rozliczania transakcji zawieranych przez uczestników rynku unijnego w kilku kontrahentach centralnych z państw trzecich. Celem projektu jest ograniczenie tej zależności, przede wszystkim w drodze zmniejszenia nadmiernej ekspozycji podmiotów z Unii wobec kontrahentów centralnych z państw trzecich, w szczególności w odniesieniu do instrumentów pochodnych uznanych za instrumenty o charakterze systemowym. Zmniejszeniu tej ekspozycji sprzyjać będzie wymóg utrzymywania, przez wszystkich uczestników rynku objętych obowiązkiem rozliczania, aktywnych rachunków prowadzonych przez kontrahenta centralnego z Unii, dla celów rozliczania produktów, które zostaną uznane za produkty o istotnym znaczeniu systemowym dla stabilności finansowej Unii. Ograniczeniu nadmiernej zależności od kontrahentów centralnych z państw trzecich sprzyjać będą również zmiany regulacyjne zmierzające do zwiększenia proporcjonalności ram równoważności określonych w rozporządzeniu 648/2012, w tym uproszczenie tej procedury w przypadku szczególnie niskiego ryzyka związanego z rozliczaniem w państwie trzecim, a także dostosowanie zasad współpracy z zagranicznymi organami nadzoru.

Stanowisko RP

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej, co do zasady, pozytywnie odnosi się do kolejnych inicjatyw wdrażających unię rynków kapitałowych, mając na uwadze potrzebę dalszego wsparcia rozwoju jednolitego unijnego rynku kapitałowego. Za słuszne i leżące w długoterminowym interesie zarówno sektora finansowego, jak i sfery realnej gospodarki, należy uznać projektowane zmiany, które powinny skutkować lepszym wykorzystaniem rynków instrumentów pochodnych jako narzędzi zabezpieczania ryzyka. Niemniej jednak kluczową dla Rządu RP kwestią pozostaje zachowanie stabilności kontrahentów centralnych i sektora, co zaowocuje zwiększeniem odporności całego systemu finansowego i sprzyjać będzie stabilnemu rozwojowi sfery realnej.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej ze zrozumieniem przyjmuje argumentację leżącą u podstaw projektowanych regulacji rozszerzających uprawnienia europejskiego organu nadzoru, a także innych członków kolegium nadzorczego, którzy powinni uzyskać możliwość większego zaangażowania, z nadrzędnym celem w postaci zagwarantowania bezpieczeństwa usług świadczonych przez kontrahentów centralnych. Jeżeli w toku ponad dziesięcioletniej praktyki rynkowej kompetencje przewidziane w rozporządzeniu 648/2012 dla europejskiego organu nadzoru i innych członków kolegium nadzorczego okazały się niewystarczające, należy rozważyć ich rozszerzenie. Tym niemniej Rząd RP niechętnie odnosi się do inicjatyw zmierzających do centralizacji nadzoru nad kontrahentami centralnymi i rynkiem instrumentów pochodnych, polegającej na rozszerzaniu uprawnień europejskiego organu nadzoru i innych członków kolegium nadzorczego kosztem uprawnień właściwych organów krajowych. W szczególności, zdaniem Rządu RP, zarówno europejski organ nadzoru, jak i inni członkowie kolegium powinni kontaktować się z kontrahentem centralnym za pośrednictwem właściwego organu krajowego, a przewidziane w tym zakresie rozwiązania odmienne nie będą sprzyjały skuteczności prowadzonej komunikacji, a w efekcie sprawowanego nadzoru.

Za słuszne należy uznać, zdaniem Rządu RP, dążenie do skracania i upraszczania procedur licencyjnych prowadzących do rozszerzenia zakresu działalności prowadzonej lub produktów oferowanych przez kontrahentów centralnych, co umożliwi ich szybką reakcję na zmiany zachodzące w dynamicznym otoczeniu rynkowym. Krokiem w dobrym kierunku wydaje się, w szczególności, stworzenie listy dokumentów wymaganych od kontrahentów centralnych na potrzeby procedur licencyjnych, a także formatu i treści takich dokumentów. Niezależnie od powyższego, Rząd Rzeczypospolitej Polskiej pozostaje sceptyczny wobec inicjatyw zmierzających do administracyjnego skracania czasu przeznaczonego na analizę przedstawionych przez kontrahenta centralnego dokumentów przez właściwy organ krajowy. W szczególności dotyczy to czasu niezbędnego do potwierdzenia kompletności złożonych dokumentów w sytuacji ubiegania się przez kontrahenta centralnego o zezwolenie na rozszerzenie prowadzonej przez niego działalności, lub oferowanych produktów, lub o przedłużenie istniejącego zezwolenia; czasu niezbędnego do potwierdzenia kompletności złożonych dokumentów w sytuacji ubiegania się przez kontrahenta centralnego o zezwolenie na istotną zmianę w modelach dotyczących mechanizmów kontroli ryzyka; a także czasu niezbędnego do przeprowadzenia oceny ryzyka dotyczącego spełniania przez kontrahenta centralnego odpowiednich wymogów, zarówno w sytuacji ubiegania się przez niego o zezwolenie na rozszerzenie działalności, lub oferowanych produktów, jak i w sytuacji ubiegania się o zezwolenie na istotną zmianę w modelach dotyczących mechanizmów kontroli ryzyka.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej z zadowoleniem przyjmuje projekt regulacji wprowadzających do rozporządzenia 648/2012 instytucję aktywnych rachunków. Projektowane regulacje

zakładają wprowadzenie wymogu utrzymywania aktywnych rachunków prowadzonych przez kontrahentów centralnych z siedzibą w Unii Europejskiej, a także rozliczania z ich wykorzystaniem pewnej części instrumentów pochodnych, uznanych za instrumenty o istotnym znaczeniu systemowym, przez wszystkich kontrahentów finansowych i niefinansowych podlegających obowiązkowi rozliczania. Tym niemniej, osiągnięcie zakładanych celów, w postaci ograniczenia nadmiernej ekspozycji unijnych członków rozliczających i ich klientów wobec kontrahentów centralnych z państw trzecich, wymaga wprowadzenia do projektowanych przepisów drobnych zmian. W szczególności nie jest oczywiste, że statyczne ustalenie pożądanej wartości pojedynczego wskaźnika okaże się wystarczające do osiągnięcia zmian w oczekiwanej skali. Wydaje się, iż zmiany takie są procesem dynamicznym i będą wymagać wykorzystania szerszej palety narzędzi, okresowo dostosowywanych w zależności od rozwoju sytuacji.

W opinii Rządu RP problemy płynnościowe szeregu europejskich przedsiębiorstw energetycznych, spowodowane znacznymi wahaniami cen na przestrzeni ostatnich miesięcy, wymagają reakcji na poziomie unijnym. Wnioski wyciągnięte z tych wydarzeń powinny znaleźć odzwierciedlenie w przepisach rozporządzenia 648/2012, aby zapewnić przedsiębiorstwom funkcjonującym w sferze realnej bezpieczne wykorzystanie instrumentów pochodnych jako narzędzi zabezpieczania ryzyka. Tym niemniej kluczową dla Rządu RP kwestią stanowi zachowanie odporności kontrahentów centralnych, w tym w skrajnych warunkach rynkowych spowodowanych ewentualnymi przyszłymi wstrząsami, co sprzyjać będzie nie tylko stabilności systemu finansowego, ale także bezpiecznemu rozwojowi sfery realnej.

W związku z powyższym, wnikliwej analizie wymagają regulacje umożliwiające kontrahentom niefinansowym funkcjonowanie w charakterze członków rozliczających. Ze względu na związane z takim rozwiązaniem ryzyko, w przypadku utrzymania tej możliwości, Rząd RP opowiada się za wypracowaniem odpowiednio restrykcyjnych warunków takiego uczestnictwa. Wydaje się, iż projektowane ograniczenie w zakresie możliwości świadczenia usług rozliczeniowych na rzecz klientów, jakkolwiek niezbędne, może okazać się niewystarczające. W szczególności rozstrzygnięcia wymagają zagadnienia związane z postępowaniem w przypadku niewypłacalności kontrahentów niefinansowych, w tym ewentualną ich upadłością. Zdaniem Rządu RP, zagadnieniem wymagającym dodatkowej uwagi jest również idea umożliwienia uznawania gwarancji bankowych za wysoce płynne zabezpieczenia.

Uzasadnienie stanowiska RP

Wniosek legislacyjny wpisuje się w cele unii rynków kapitałowych przez zapewnienie większej atrakcyjności unijnego systemu rozliczeniowego, zwiększenie jego bezpieczeństwa i odporności oraz ograniczenie nadmiernej ekspozycji uczestników rynku unijnego wobec kontrahentów centralnych z państw trzecich. Rozwój unijnego systemu rozliczeniowego leży w interesie całej unijnej gospodarki, zarówno bezpośrednio wykorzystującego system rozliczeń sektora finansowego, jak i sfery realnej, poprzez umożliwienie przedsiębiorstwom bezpiecznego wykorzystania rynku instrumentów pochodnych jako narzędzi zabezpieczania ryzyka. Z tych powodów inicjatywa legislacyjna, w ocenie Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, zasługuje na poparcie.

Przyjmując argumentację dotyczącą projektu rozszerzenia uprawnień europejskiego organu nadzoru, a także innych członków kolegium nadzorczego, Rząd RP niechętnie odnosi się do idei centralizacji nadzoru polegającej na rozszerzaniu uprawnień europejskiego organu nadzoru i innych członków kolegium nadzorczego kosztem uprawnień właściwych organów krajowych. Zgadzając się z wnioskiem o potrzebie konwergencji praktyk nadzorczych w

odniesieniu do kontrahentów centralnych funkcjonujących w różnych jurysdykcjach, należy zauważyć, iż właściwe organy krajowe posiadają zdecydowanie lepszą znajomość nie tylko specyfiki działalności nadzorowanych kontrahentów centralnych, ale także lokalnych rynków, uczestników tych rynków oraz krajowego otoczenia regulacyjnego. Co więcej, rozszerzenie zakresu kompetencji europejskiego organu nadzoru i innych członków kolegium nadzorczego, w sytuacji współwystępowania uprawnień przewidzianych dla właściwego organu krajowego, może prowadzić do rozproszenia nadzoru i rozmycia odpowiedzialności za jego prawidłowe wykonywanie.

Jakkolwiek za słuszne należy uznać dążenie do skracania i upraszczania procedur licencyjnych, Rząd Rzeczypospolitej Polskiej pozostaje sceptyczny wobec inicjatyw zmierzających do administracyjnego skracania czasu przeznaczonego na analizę przedstawionych przez kontrahenta centralnego dokumentów przez właściwy organ krajowy. Zbyt krótki czas przeznaczony na analizę dokumentów może skutkować pogorszeniem jakości nadzoru, biorąc pod uwagę złożony charakter analizowanej przez organy nadzoru problematyki. Jednocześnie należy zauważyć, iż funkcjonujące w rozporządzeniu terminy mają charakter terminów maksymalnych i nie wykluczają zakończenia określonych czynności przed upływem tych terminów.

Projektowane regulacje dotyczące aktywnych rachunków i towarzyszący im wymóg rozliczania z ich wykorzystaniem pewnej części instrumentów pochodnych, uznanych za instrumenty o istotnym znaczeniu systemowym, zasługują na poparcie. Zdaniem Rządu RP, wymogi takie powinny prowadzić do ograniczenia nadmiernych ekspozycji unijnych członków rozliczających i ich klientów wobec kontrahentów centralnych z państw trzecich, w szczególności w przypadku instrumentów pochodnych o istotnym znaczeniu systemowym, a tym samym sprzyjać stabilności finansowej. Zakłada się również, iż wymóg utrzymywania aktywnych rachunków stworzy warunki sprzyjające przeniesieniu przynajmniej części ekspozycji do lokalnych kontrahentów centralnych, z siedzibą w tym samym państwie, w którym siedzibę posiadają kontrahenci, dotychczas rozliczający swoje transakcje w państwach trzecich.

W odniesieniu do środków zaradczych względem problemów płynnościowych europejskich przedsiębiorstw energetycznych wynikających ze znacznych wahań cen, Rząd RP zwraca uwagę na kwestię zachowania odporności kontrahentów centralnych. Wnikliwej analizie wymagają regulacje umożliwiające kontrahentom niefinansowym funkcjonowanie w charakterze członków rozliczających, ze względu na związane z takim rozwiązaniem ryzyko. Kondycja uczestników rozliczających, co do zasady, oddziałuje na kondycję kontrahentów centralnych w znacznym stopniu, a wymagania względem kontrahentów niefinansowych są znacznie niższe, niż wymagania względem kontrahentów finansowych. Kategoria kontrahentów finansowych jest bowiem ograniczona do podmiotów nadzorowanych, z których wiele podlega dodatkowym wymaganiom ostrożnościowym, w tym wymaganiom kapitałowym. A ewentualna niewypłacalność kontrahenta niefinansowego oznaczać będzie problemy dla wszystkich uczestników rozliczających danego kontrahenta centralnego, niezależnie od ich wyjściowej kondycji. Dodatkowej uwagi wymaga również idea umożliwienia uznawania gwarancji bankowych za wysoce płynne zabezpieczenia. Należy zauważyć, iż przyjęcie gwarancji w charakterze zabezpieczenia może wiązać się z istotnym ryzykiem w przypadku wdrożenia przymusowej restrukturyzacji wobec wystawcy gwarancji, kiedy organ prowadzący taką restrukturyzację jest uprawniony do umorzenia, lub zamiany zobowiązania podmiotu objętego restrukturyzacją. Tym samym zobowiązania wobec kontrahenta centralnego mogłyby pozostać niewykonane, ze wszystkimi konsekwencjami takiej sytuacji dla stabilności systemowej.

1. Ocena skutków prawnych

Przedmiotowe wnioski legislacyjne dotyczą zmiany rozporządzenia szeregu rozporządzeń unijnych, w tym rozporządzenia 648/2012; a także zmiany dyrektyw unijnych. Zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) będą obowiązywać bezpośrednio i w związku z tym nie będą wymagały formalnej transpozycji do polskiego porządku prawnego. Niemniej, w zależności od ostatecznie przyjętego brzmienia nowelizowanych przepisów, może okazać się konieczne wprowadzenie zmian dostosowujących prawo krajowe do przedmiotowego rozporządzenia. Z kolei zmiana dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady może wiązać się z koniecznością dostosowania przepisów krajowych, w szczególności ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

2. Ocena skutków społecznych

Przyjęcie wniosków legislacyjnych nie spowoduje istotnych skutków społecznych.

3. Ocena skutków gospodarczych

Przyjęcie wniosków legislacyjnych nie spowoduje bezpośrednich skutków gospodarczych.

Zakłada się jednak, iż długofalowo przyjęcie rozwiązań zawartych we wnioskach przyczyni się do zwiększenia dostępu przedsiębiorstw do instrumentów pochodnych jako narzędzia zabezpieczania ryzyka, a pośrednio – do ich bardziej dynamicznego rozwoju. Sytuacja taka może skutkować przyspieszeniem wzrostu gospodarczego i zwiększeniem liczby nowych miejsc pracy w gospodarce krajowej. Nie oczekuje się jednak, aby inicjatywa miała znaczący wpływ w tym obszarze.

4. Ocena skutków finansowych

Przyjęcie wniosków legislacyjnych nie spowoduje, bezpośrednio ani pośrednio, skutków dla sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa.

Informacja w sprawie zgodności projektu aktu z zasadą pomocniczości

Zgodnie z zasadą pomocniczości działania na szczeblu Unii Europejskiej należy podejmować wyłącznie wówczas, gdy cele proponowanych działań nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez same państwa członkowskie. W tym kontekście należy zauważyć, że działalność w zakresie centralnego rozliczania transakcji instrumentami pochodnymi ma wyraźny wymiar transgraniczny. Przede wszystkim jednak zmieniane regulacje wynikają z zastosowania rozporządzenia europejskiego – rozporządzenia 648/2012. Rozporządzenie to ma bezpośrednio wiążącą moc prawną we wszystkich państwach członkowskich i nie pozostawia elastyczności w zakresie dostosowania przepisów do warunków lokalnych. Problemy wynikające z tych przepisów można skutecznie rozwiązać wyłącznie w drodze zmian legislacyjnych na szczeblu europejskim. Działania o charakterze nielegislacyjnym nie pozwalają na wystarczającą i skuteczną realizację wyznaczonych celów, ponieważ nie mogą zmienić przepisów wspomnianego rozporządzenia.

Wnioski legislacyjne są zgodne z zasadą pomocniczości.

Przedstawiciel Rządu upoważniony do prezentowania stanowiska

Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów